TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. sausio 26 d.*

„Apeliacinis skundas — Konkurencija — Karteliai — Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos vonios kambario įrangos rinkos — Pardavimo kainų koordinavimas ir keitimasis neskelbtina komercine informacija — Vienas ir tęstinis pažeidimas — Pareiga motyvuoti“

Byloje C-614/13 P

dėl 2013 m. lapkričio 27 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Masco Corp., įsteigta Taylor, (JAV),

Hansgrohe AG, įsteigta Šiltache (Vokietija),

Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, įsteigta Šiltache,

Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, įsteigta Wiener Neudorf (Austrija),

Hansgrohe SA/NV, įsteigta Briuselyje (Belgija),

Hansgrohe BV, įsteigta Westknollendam (Nyderlandai),

Hansgrohe SARL, įsteigta Antoni (Prancūzija),

Hansgrohe Srl, įsteigta Villanova d’Asti (Italija),

Hüppe GmbH, įsteigta Bad Cvišenane (Vokietija),

Hüppe GesmbH, įsteigta Laxenburg (Austrija),

Hüppe Belgium SA/NV, įsteigta Woluwé Saint-Étienne (Belgija),

Hüppe BV, įsteigta Alblaserdame (Nyderlandai),

atstovaujamos *Rechtsanwälte* D. Schroeder ir S. Heinz bei advokatės B. Fischer, kurią įgaliojo solisitorius J. Temple Lang,

apeliantės,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

* Proceso kalba: anglų.

Europos Komisijai, atstovaujamai L. Malferrari ir F. Ronkes Agerbeek, padedamų baristerio B. Kennelly,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmosios kolegijos pirmininko pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, teisėjai M. Berger, E. Levits, S. Rodin (pranešėjas) ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. rugsėjo 10 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *Masco Corp.*, *Hansgrohe AG*, *Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH*, *Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH*, *Hansgrohe SA/NV*, *Hansgrohe BV*, *Hansgrohe SARL*, *Hansgrohe Srl*, *Hüppe GmbH*, *Hüppe GesmbH*, *Hüppe Belgium SA/NV* ir *Hüppe BV* prašo panaikinti 2013 m. rugsėjo 16 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Masco ir kt. / Komisija* (T-378/10, nepaskelbtas Rink., toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2013:469), kuriuo šis teismas atmetė jų ieškinį dėl 2010 m. birželio 23 d. Komisijos sprendimo C(2010) 4185 *final* dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39092 – Vonios kambario įranga) (toliau – ginčijamas sprendimas) panaikinimo iš dalies.

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

2 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 1–9 punktuose ir jas galima apibendrinti, kaip išdėstyta toliau.

3 Apeliantės, t. y. JAV įmonė *Masco Corp* ir tam tikros jos dukterinės bendrovės Europoje, įskaitant *Hansgrohe AG* ir *Hüppe GmbH*, gamina santechninės armatūros prekes, taip pat dušo uždangas ir jų priedus.

4 2004 m. liepos 15 d. apeliantės pranešė Europos Komisijai apie kartelį vonios kambario įrangos sektoriuje ir pateikė prašymą atleisti jas nuo baudų pagal Komisijos pranešimą apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 45, 2002, p. 3) arba, nepatenkinus šio prašymo, sumažinti galimų skirti baudų dydį. 2005 m. kovo 2 d. Komisija priėmė sąlyginį sprendimą atleisti nuo baudų apeliantes pagal šio pranešimo 8 punkto a papunktį ir 15 punktą.

5 2010 m. birželio 23 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą; jame konstatavo SESV 101 straipsnio 1 dalies ir 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3) 53 straipsnio pažeidimą vonios kambario įrangos

sektoriuje. Šis pažeidimas, kurį darė 17 įmonių, tęsėsi įvairiais laikotarpiais nuo 1992 m. spalio 16 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. ir tai buvo visuma antikonkurencinių susitarimų arba suderintų veiksmų Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos teritorijose.

6 Komisija priėjo prie išvados, kad nagrinėjami antikonkurenciniai veiksmai priklausė bendram planui, kuriuo siekiama apriboti atitinkamų įmonių tarpusavio konkurenciją, ir turėjo vieno tęstinio pažeidimo požymių; šis pažeidimas apėmė vonios kambario įrangą, priklausančią vienam iš trijų prekių pogrupių: santechninės armatūros prekės, dušo uždangos ir jų priedai, taip pat keramikos prekės (trys prekių pogrupiai).

7 Dėl šių motyvų ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje Komisija nusprendė, kad šios 17 įmonių dalyvavo darant vientisą pažeidimą, todėl pažeidė SESV 101 straipsnio 1 dalį ir 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo 53 straipsnį.

8 Vis dėlto, kiek tai susiję su apeliantėmis, to sprendimo 2 straipsnio pirmos pastraipos 1 punkte Komisija nurodė, kad ji joms neskiria baudos.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

9 2010 m. rugsėjo 7 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės pareiškimą, kuriuo ji Bendrajame Teisme pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo ir nurodė vienintelį pagrindą, susijusį su tuo, jog Komisija padarė klaidingą išvadą, kad jos dalyvavo darant vientisą pažeidimą vonios kambario įrangos sektoriuje.

10 Šiame pagrinde apeliantės kaltina Komisiją tuo, kad ši padarė klaidų, pirma, nustatydama vientisą pažeidimą sudarančius elementus ir įmonių dalyvavimą darant tokį pažeidimą, ir, antra, vertindama faktines aplinkybes, kuriomis remiantis buvo konstatuotas vientisas pažeidimas ir apeliančių dalyvavimas jį darant.

11 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

12 Apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su apeliantėmis,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas ir

— imtis kitų, Teisingumo Teismo nuomone, reikalingų priemonių.

13 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

14 Grįsdamos savo apeliacinį skundą apeliantės remiasi dviem pagrindais. Pirmasis pagrindas susijęs su klaidingu konstatavimu, kad apeliantės dalyvavo darant vientisą pažeidimą. Antrasis pagrindas – su pareigos motyvuoti pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su klaidingu konstatavimu, kad apeliantės dalyvavo darant vientisą pažeidimą

Šalių argumentai

15 Pirmajame pagrinde apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų konstatuodamas, kad, pirma, jos savo pačių veiksmais norėjo prisidėti prie bendrų tikslų, kurių siekė visi kartelio dalyviai, antra, jos žinojo apie kitų įmonių planuojamus ar įgyvendinamus neteisėtus veiksmus siekiant šių tikslų ir, trečia, buvo pasirengusios prisiimti su tuo susijusią riziką. Šį pagrindą sudaro penkios dalys.

16 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis, skundžiamo sprendimo 59 punkte konstatuodamas, jog nagrinėjama neteisėta veikla buvo siekiama suteikti apeliantėms galimybę sudaryti bendrą frontą prieš didmenininkus dėl trijų prekių pogrupių, įskaitant keramikos prekes, akivaizdžiai iškraipė įrodymus, susijusius su jų ketinimu savo veiksmais prisidėti prie bendro tikslo, kurio siekė visi dalyviai, darydami vientisą pažeidimą. Iš tiesų ginčijamo sprendimo 931 konstatuojamoji dalis, į kurią Bendrasis Teismas pateikia nuorodą grįsdamas savo motyvus, neleidžia daryti tokios išvados. Be to, priešingai, nei nurodyta skundžiamo sprendimo 59 punkte, per posėdį Bendrajame Teisme atsakydamos į šio teismo pateiktus klausimus apeliantės nepripažino, kad neteisėtais veiksmais buvo siekiama sudaryti bendrą frontą prieš didmenininkus.

17 Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantės subsidiariai tvirtina, kad jei Bendrasis Teismas būtų manęs, jog skundžiamo sprendimo 59 punkte nesiekiama nustatyti, kad apeliantės turėjo ketinimą savo veiksmais prisidėti prie bendro tikslo, kurio siekė visi vientiso pažeidimo dalyviai, jis nebūtų nagrinėjęs šio klausimo, todėl, netaikydamas reikšmingų teisinių kriterijų, būtų padaręs teisės klaidą.

18 Pirmojo pagrindo trečioje dalyje apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis iškraipė įrodymus, susijusius su apeliančių žinojimu apie kitų įmonių planuojamus ar įgyvendinamus neteisėtus veiksmus siekiant šio tikslo. Šiuo klausimu jos pažymi, kad skundžiamo sprendimo 61 punkte, atsižvelgdamas į apeliančių priklausymą koordinavimo organams ir asociacijoms, susijusioms su daug produktų, Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, kad jos žinojo apie visus neteisėtus veiksmus. Apeliančių priklausymas tokiems organams ar asociacijoms Belgijoje, Prancūzijoje ar Italijoje nesuteikė joms žinių apie koordinuotus keramikos prekių kainų didinimus šių valstybių narių teritorijose.

19 Pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis netinkamai taikė teisinius kriterijus, susijusius su vientiso pažeidimo nustatymu, nes neišnagrinėjo, ar jos galėjo pagrįstai numatyti visus antikonkurencinius veiksmus dėl keramikos prekių.

20 Pirmojo pagrindo penktoje dalyje apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad jis padarė teisės klaidą, kai neišnagrinėjo klausimo, ar jos buvo pasirengusios prisiimti riziką, susijusią su kitų įmonių, prekiaujančių keramikos prekėmis, planuojamais ar įgyvendinamais veiksmais siekiant bendro visų kartelio dalyvių tikslo. Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad ši sąlyga taip pat taikoma tuo atveju, kai įmonė žinojo apie kitų įmonių planuojamus ar įgyvendinamus neteisėtus veiksmus siekiant šio tikslo, ir tai yra su sąmoningumu susijęs elementas, kuris būtinas siekiant nustatyti šios įmonės dalyvavimą atliekant visus atitinkamus antikonkurencinius veiksmus.

21 Anot Komisijos, pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną arba bet kuriuo atveju – kaip nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

22 Iš pradžių reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 101 straipsnio 1 dalis gali būti pažeista ne tik atskiru veiksmu, bet ir keliais veiksmais arba tęstine veika, nors viena ar kelios šių kelių veiksmų ar tęstinės veikos sudedamosios dalys taip pat galėtų būti pripažintos atskiru minėtos nuostatos pažeidimu. Taigi, jei įvairiais veiksmais vykdomas „bendras planas“, nes siekiama vieno tikslo – iškreipti konkurenciją vidaus rinkoje, Komisija turi teisę priskirti atsakomybę už tokius veiksmus, atsižvelgdama į dalyvavimą darant visą pažeidimą (2012 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Komisija / Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 41 punktas ir 2015 m. birželio 24 d. Sprendimo *Fresh Del Monte Produce / Komisija ir Komisija / Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P ir C-294/13 P, EU:C:2015:416, 156 punktas).

23 Įmonė, dalyvavusi darant tokį vieną sudėtinį pažeidimą savo veiksmais, priskirtinais prie susitarimo ar suderintų veiksmų, turinčių antikonkurencinį tikslą, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, kuriais siekiama prisidėti prie bendro pažeidimo darymo, taip pat gali būti atsakinga už kitų įmonių veiksmus darant tą patį pažeidimą už visą savo dalyvavimo laikotarpį. Taip yra tuo atveju, kai įrodoma, kad minėta įmonė ketino savo elgesiu prisidėti prie visų dalyvių siektų bendrų tikslų ir žinojo apie tikrąjį kitų įmonių siekiant tų pačių tikslų planuotą ar praktiškai įgyvendintą elgesį arba galėjo protingai jį numatyti ir buvo pasirengusi prisiimti su tuo susijusią riziką (2012 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Komisija / Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 42 punktas ir 2015 m. birželio 24 d. Sprendimo *Fresh Del Monte Produce / Komisija ir Komisija / Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P ir C-294/13 P, EU:C:2015:416, 157 punktas).

24 Šiuo atveju pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis iškraipė įrodymus, kai skundžiamo sprendimo 59 punkte konstatavo, jog atitinkamus neteisėtus veiksmus reiškė bendras apeliančių frontas prieš didmenininkus dėl trijų prekių pogrupių.

25 Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš to punkto teksto, bet kuriuo atveju Bendrasis Teismas šia išvada rėmėsi tik subsidiariai siekdamas nustatyti bendro plano, leidžiančio apibūdinti vientisą pažeidimą, buvimą ir pobūdį, nes manė, kad šis vertinimas išplaukia iš įvairių kitų įrodymų, Komisijos pateiktų ginčijamame sprendime.

26 Taigi, kadangi argumentai, kuriuos apeliantės pateikė pirmojo pagrindo pirmoje dalyje, negali paneigti skundžiamo sprendimo 58 ir 62 punktuose Bendrojo Teismo padarytos išvados, kad Komisija teisėtai galėjo konstatuoti vientisą pažeidimą, šią dalį reikia atmesti kaip nereikšmingą (šiuo klausimu žr. 2004 m. spalio 28 d. Nutarties *Komisija / CMA CGM ir kt.*, C-236/03 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2004:679, 30–32 punktus ir 2014 m. spalio 21 d. Nutarties *Mundipharma / VRDT*, C-669/13 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:2308, 36 punktą).

27 Pirmojo pagrindo antroje, ketvirtoje ir penktoje dalyse apeliantės iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis neišnagrinėjo, ar buvo įvykdytos šio sprendimo 22 punkte išvardytos sąlygos, konkrečiau kalbant, ar apeliantės ketino savo veiksmais prisidėti prie bendrų tikslų, kurių siekė visi vientiso pažeidimo dalyviai, antra, ar jos galėjo pagrįstai numatyti visus antikonkurencinius veiksmus, susijusius su keramikos prekėmis, ir, trečia, ar buvo pasirengusios prisiimti su tuo susijusią riziką.

28 Šiuo aspektu reikia priminti, kad, kaip matyti iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos, Bendrasis Teismas iš principo neturi atsakyti į pagrindus ir argumentus, kurie nebuvo nurodyti arba kurie buvo nurodyti nepakankamai aiškiai ir tiksliai per procesą ir visų pirma ieškinyje (šiuo klausimu žr. 2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 121 punktą ir 2014 m. kovo 20 d. Sprendimo *Rousse Industry / Komisija*, C-271/13 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:175, 17–19 punktus).

29 Šiuo atveju išnagrinėjus Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktą ieškinį ir dubliką, visų pirma jų punktus, kuriais apeliantės remiasi grįsdamos šį apeliacinį skundą, matyti, kad nors apeliantės ginčijo tai, kad žinojo apie visus slaptus veiksmus, susijusius su trimis prekių pogrupiais, jos Bendrajame Teisme nepateikė jokio argumento, susijusio su tuo, kad savo veiksmais neprisidėjo prie bendrų tikslų, kurių siekė visi dalyviai, nes negalėjo pagrįstai numatyti visų inkriminuojamų neteisėtų veiksmų ir nebuvo pasirengusios prisiimti rizikos, susijusios su šiais veiksmais.

30 Tokiomis aplinkybėmis Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad skundžiamame sprendime aiškiai neišnagrinėjo šių klausimų. Kalbant apie argumentą, kad Bendrasis Teismas neišnagrinėjo, ar apeliantės galėjo pagrįstai numatyti visus inkriminuojamus neteisėtus veiksmus ir ar buvo pasirengusios prisiimti su tuo susijusią riziką, reikia konstatuoti ir tai: kadangi skundžiamo sprendimo 61 ir 82 punktuose Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad apeliantės žinojo apie šiuos veiksmus, jis netikrino, ar jos galėjo pagrįstai numatyti šiuos veiksmus ir prisiėmė su tuo susijusią riziką, nes, kaip matyti iš šio sprendimo 23 punkto, šios dvi sąlygos yra alternatyvios.

31 Kiek apeliančių argumentais siekiama įrodyti, kad šio sprendimo 23 punkte išvardytos sąlygos nėra tenkinamos nagrinėjamu atveju, jų negalima nagrinėti apeliaciniame procese.

32 Kaip matyti iš nusistovėjusios teismo praktikos, nagrinėdamas apeliacinį skundą Teisingumo Teismas iš esmės kompetentingas tik ištirti pirmojoje instancijoje nagrinėtų pagrindų teisinį vertinimą (šiuo klausimu žr. 2014 m. balandžio 30 d. Sprendimo *FLSmidth / Komisija*, C-238/12 P, EU:C:2014:284, 42 punktą ir 2014 m. gegužės 22 d. Sprendimo *ASPLA / Komisija*, C-35/12 P, EU:C:2014:348, 39 punktą).

33 Vadinasi, pirmojo pagrindo antrą, ketvirtą ir penktą dalis reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

34 Pirmojo pagrindo trečioje dalyje apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, nes skundžiamo sprendimo 61 ir 82 punktuose padarė klaidingą išvadą, kad jos žinojo apie visus neteisėtus veiksmus, įskaitant susijusius su keramikos prekėmis, vykdytus Belgijoje, Prancūzijoje ir Italijoje.

35 Reikia priminti, kad iš SESV 256 straipsnio ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos matyti, jog apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Bendrasis Teismas yra kompetentingas nustatyti ir vertinti turinčius reikšmės bylai faktus ir įrodymus. Todėl faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, išskyrus atvejus, kai jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui (šiuo klausimu žr. 2009 m. rugsėjo 24 d. Nutarties *Alcon / VRDT*, C-481/08 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2009:579, 18 punktą; 2011 m. sausio 13 d. Sprendimo *Media-Saturn-Holding / VRDT*, C-92/10 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:15, 27 punktą ir 2016 m. kovo 3 d. Nutarties *AgriCapital / VRDT*, C-440/15 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2016:144, 32 punktą).

36 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką iškraipymą galima konstatuoti kai, nerenkant naujų įrodymų, esamų įrodymų vertinimas akivaizdžiai klaidingas. Vis dėlto toks iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš byloje esančių dokumentų, neatliekant faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo iš naujo. Be to, jei apeliantas teigia, jog Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, jis privalo aiškiai nurodyti, kokie įrodymai buvo iškreipti, ir įrodyti nagrinėjimo klaidas, dėl kurių mano, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus (šiuo klausimu žr. 2015 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-280/14 P, EU:C:2015:792, 52 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

37 Reikia konstatuoti, kad, kiek tai susiję su skundžiamo sprendimo 61 ir 82 punktuose padarytomis išvadomis dėl apeliančių žinojimo apie atitinkamus neteisėtus veiksmus, savo apeliaciniame skunde apeliantės nenurodė, kokius įrodymus Bendrasis Teismas akivaizdžiai klaidingai įvertino, kaip tai suprantama pagal minėtą teismo praktiką.

38 Taigi, prisidengdamos argumentais, susijusiais su tariamu įrodymų iškraipymu, apeliantės iš tikrųjų siekia užginčyti Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, pagal kurį Komisija, atsižvelgdama, be kita ko, į koordinuojamą kainų didinimą koordinavimo organuose, kuriems priklausė apeliantės, pagrįstai galėjo manyti, kad jos žinojo apie visus atitinkamus neteisėtus veiksmus, įskaitant veiksmus, susijusius su keramikos prekėmis. Nagrinėdamas apeliacinį skundą Teisingumo Teismas negali atlikti tokio vertinimo kontrolės.

39 Taigi pirmojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti kaip nepriimtiną.

40 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad turi būti atmestas visas pirmasis apeliacinio skundo pagrindas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su pareigos motyvuoti pažeidimu

Šalių argumentai

41 Antrajame pagrinde apeliantės kritikuoja skundžiamo sprendimo 59 punktą dėl to, kad, Bendrajam Teismui neišnagrinėjus tam tikrų reikšmingų argumentų dėl apeliantėms priskiriamo dalyvavimo darant vientisą pažeidimą, skundžiamas sprendimas yra nepakankamai motyvuotas.

42 Bendrasis Teismas neišnagrinėjo, pirma, ar apeliantės norėjo savo veiksmais dalyvauti siekiant bendro tikslo, antra, ar jos galėjo pagrįstai numatyti visus kitų įmonių planuojamus arba įgyvendinamus neteisėtus veiksmus keramikos prekių prekybos srityje, visiems dalyviams siekiant bendrų tikslų, ir, trečia, ar buvo pasirengusios prisiimti riziką, susijusią su tokiais veiksmais.

43 Taip Bendrasis Teismas neįvykdė savo pareigos motyvuoti.

44 Anot Komisijos, antrasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas arba bet kuriuo atveju – kaip nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

45 Reikia konstatuoti, kad atsižvelgiant į tai, jog antrasis apeliacinio skundo pagrindas iš esmės yra panašus į pirmojo pagrindo antrą, ketvirtą ir penktą dalis, jis turi būti atmestas dėl tų pačių motyvų kaip išdėstytieji šio sprendimo 28–33 punktuose.

46 Kadangi nė vienas iš apeliančių nurodytų pagrindų nebuvo pripažintas pagrįstu, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

47 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

48 Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir apeliantės pralaimėjo bylą, pastarosios turi padengti išlaidas, susijusias su šiuo apeliaciniu procesu.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. **Priteisti iš *Masco Corp.*, *Hansgrohe AG*, *Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH*, *Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH*, *Hansgrohe SA/NV*, *Hansgrohe BV*, *Hansgrohe SARL*, *Hansgrohe SRL*, *Hüppe GmbH*, *Hüppe Ges.mbH*, *Hüppe Belgium SA* ir *Hüppe BV* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.